

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗΣ

Στον παράδεισο
με το σκουφάκι μου

Εκδόσεις ΖΗΤΗ

Θεσσαλονίκη 2010

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

ISBN 978-960-456-202-2

© Copyright, 2010, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Σπύρος Γ. Πακουμάκης

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία
Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.321.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Ασκληπιού 60, 114 71 Αθήνα

Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

Στους δίδυμους γιους μου Πώργο και Γιάννη

Αγέννητος σχεδόν...

Για μια στιγμή,

η πόρτα του κόσμου ανοίγει.

Αναπάντεχο φεγγοβόλημα.

Βλέμματα περίεργα, υγρά,

λες και μιλούσαν: «Νίκησε!»

Βουβό αγέρι φύσηξε,

η κάσα έτριξε άγρια απ' το χτύπο.

Σκοτάδι ξανά.

Ο Ιάσων Σταύρου έβγαλε με αργές κινήσεις τα γυαλιά του και τα άφησε αθόρυβα επάνω στο σχεδόν γυμνό γραφείο του. Μοναδική παραφωνία... ένα πορτατίφ. Ο καμπυλόγραμμος κορμός του ήταν από σκουροπράσινο γυαλί και το αμπαζούρ λευκό.

Το ακουστικό του κινητού, μονίμως στην είσοδο του λαβυρίνθου του δεξιού αυτιού του, συνδεόταν μ' ένα μακρύ καλώδιο με τη συσκευή στην τσέπη της ιατρικής μπλούζας του. Ακόμη και την ώρα που κοιμόταν! Ανά πάσα στιγμή της ημέρας ή της νύχτας κάποια επίτοκος –από τις πολλές που τον εμπιστευόνταν– υπήρχε περίπτωση να τον καλέσει επειγόντως. Όπως τώρα. Λες και την είχε μπροστά του, η ίδια πάντα κίνηση. Να βγάλει τα γυαλιά του και να τα ακουμπήσει απαλά στο γραφείο του. Η αυξημένη μυωπία του τού έδινε θολά είδωλα ή καθόλου είδωλα. Έτσι το ήθελε. Να μη βλέπει καλά ενόσω μιλούσε στο τηλέφωνο με μια ασθενή του. Για να είναι απόλυτα συγκεντρωμένος, ώστε να δίνει πάντα τις σωστές για την περίπτωση συμβουλές.

– Θα πάρεις –ο απαραίτητος ενικός οικειότητας– ακόμη ένα Φεοφόλ. Έτσι θα πάψεις να αισθάνεσαι αδύναμη. Αν παρ’ όλα αυτά δεν συνέλθεις, έλα να με δεις.

Από την άλλη άκρη της γραμμής:

– Φοβάμαι γιατρέ... έχω συχνοουρίες... λέτε να γεννήσω πρόωρα;

– Να μη φοβάσαι! Υπερβάλλεις... έτσι είναι η εγκυμοσύνη σε προχωρημένο στάδιο... ειδικά η δίδυμη κύηση... δεν αποχωρίζεσαι την τουαλέτα.

Αλλάζοντας θέμα:

– Προσπάθησε να κοιμηθείς λίγο... είναι περασμένα μεσάνυχτα...

– Σας ενοχλώ μήπως;

– Καθόλου... όμως, τον άντρα σου... ίσως...

– Φοράει ωτοασπίδες γιατρέ.

Ο Ιάσων Σταύρου στάθηκε αδύνατο να συγκρατήσει ένα αυθόρμητο γέλιο. Μετά από ένα καθησυχαστικό «όλα καλά, την καληνύχτα μου», έκλεισε βιαστικά τα βλέφαρα, λες κι η κίνηση αυτή θα ενεργοποιούσε έναν αυτόματο μηχανισμό παραγωγής ονείρων γεμάτων με φωνούλες νεογέννητων που αυτός είχε ξεγεννήσει. Έτριψε ελαφρά τα μάτια του με την ανάστροφη της παλάμης του. Τον ενοχλούσε αόρητα ένα έντονο τσουξίμο απ’ το ξενύχτι. Η δεύτερη συνεχόμενη εφημερία σε αντικατάσταση ασθενούντος συναδέλφου. Ανθρώπινη αντοχή είναι αυτή. Ακόμη και για ένα γιατρό που προσέχει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο την υγεία του.

Διά της αφής εντόπισε τα γυαλιά επάνω στο γραφείο του. Τα φόρεσε κι ύστερα άφησε από τα χείλη ένα βαθύ αναστεναγμό και μέσα απ’ αυτόν τις λέξεις: «Επιτέλους φως!»

Σηκώθηκε από τη θέση του με αργές κινήσεις και ίσιωσε

όπως όπως μερικές ζάρες στην πράσινη μπλούζα χειρουργείου που φορούσε. Άνοιξε ένα μεταλλικό φοριαμό και έβαλε σε τάξη σκόρπιους φακέλους εξετάσεων ασθενών του. Ένα όνομα τράβηξε την προσοχή του. Έσπρωξε μια ιδέα τα γυαλιά του, σχεδόν ακούμπησαν τα φρύδια του:

– Καλά, σ' αυτήν πόσα τεστ Παπ έχω κάνει... έχω χάσει το λογαριασμό, ψιθύρισε αμήχανα.

Κλείδωσε την πόρτα του γραφείου του στο ισόγειο αφήνοντας το φως αναμμένο. Με κουρασμένο βήμα κατευθύνθηκε προς το διανυκτερεύον κυλικείο του μαιευτηρίου, όπου επρόκειτο να πιεί τον πέμπτο του καφέ από την έναρξη εκείνης της βάρδιας.

Ο μπάρμαν είχε την τηλεόραση στη διαπασών. Το κυλικείο ήταν στο ισόγειο, όπως και το γραφείο του γιατρού. Μακριά από τα δωμάτια των επιτόκων και των λεχώνων. Αυτά βρίσκονταν από τον τέταρτο όροφο και πάνω. Ακριβώς δίπλα στο κυλικείο –ένας τοίχος με μια μόνιμα ανοιχτή πόρτα τα χώριζε– το γραφείο εισαγωγής ασθενών. Ο υπάλληλος βάρδιας σκυμμένος επάνω σ’ ένα σωρό χαρτιά προσπαθούσε να βρεί άκρη. Συνήθως –αν δεν υπήρχε έκτακτο περιστατικό– τον έπαιρνε ο ύπνος στο πόστο του.

Ο Ιάσων Σταύρου φώναξε δυνατά για ν’ ακουστεί:

– Καλησπέρα Τάσο... ξέρεις...

– Καλώς το γιατρό... έναν με ολίγη, είπε με βραχνή από τα τσιγάρα φωνή ο μπάρμαν, για να προσθέσει χωρίς ανάσα:

– Πατρέ, είκοσι ακόμη νεκροί σε τροχαία από την έξοδο του τριήμερου. Οι ειδήσεις έχουν γεμίσει αίμα... όπως γυναίκες με περίοδο...

Ο Ιάσων Σταύρου χαμογέλασε ελαφρά. Το γλυκό, μειλίχιο πρόσωπό του, παίρνοντας φως απ’ αυτό το χαμόγελο, αποκα-

λύφθηκε στο συνομιλητή του:

– Τάσο... γράφεις;

– Τι είπατε γιατρέ; Δεν άκουσα, είπε ο μπάρμαν χαμηλώνοντας την ένταση του ήχου με το τηλεχειριστήριο.

– Τίποτα... τίποτα, είπε εκείνος βάζοντας βαθιά τα χέρια στις τσέπες της μπλούζας του. Στη δεξιά είχε το κινητό του. Διάπαν ενδεχόμενον. Αφηρημένος όπως συνήθως ήταν, είχε ξεχάσει να πατήσει το κουμπί διακοπής κλήσεων. Ένα συνεχόμενο βούϊσμα στ' αυτί του από το ακουστικό, τον έκανε να το συνειδητοποιήσει. Σαν να του φάνηκε –μπορεί να 'ταν και ιδέα του– ότι από την άλλη άκρη της γραμμής άκουσε κάποιον να ροχαλίζει. Εντόπισε με το χέρι το κουμπί κλήσεων επάνω από το ύφασμα της τσέπης του και το πάτησε. Το βούϊσμα, όπως και το ροχαλητό, ως διά μαγείας σταμάτησαν. «Πάλι καλά», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του, «γιατί τώρα τελευταία είχα αρχίσει να πιστεύω ότι τ' αυτιά μου είχαν πρόβλημα και πως πρέπει να επισκεφτώ άμεσα κάποιον οριλά. Λες να υπνοβατώ κιόλας;», αναρωτήθηκε.

Το πρωί έκανε δύο γέννες. Τη μία με καισαρική. Δύο καινούργιες ζωές. Το ένα νεογνό μεταφέρθηκε στο τμήμα προώρων. Στο άψε σβήσε μέτρησαν χολερυθρίνη. Ήταν ανεβασμένη. Αμέσως, τάχιστα, σε θερμοκοιτίδα για φωτοθεραπεία. Ωστόσο...

– Ακόμη είκοσι νεκροί σε τροχαία από την έξοδο του τριήμερου, σχολίασε ο Ιάσων Σταύρου επαναλαμβάνοντας ψιθυριστά τη φράση του μπάρμαν.

Την ίδια στιγμή οι βολβοί πίσω από τους φακούς των γυαλιών του κινήθηκαν περίεργα. Το πρόσωπό του χάραξε φευγαλέα μια έκφραση δυσφορίας, ενώ τα χείλη του στράβωσαν απότομα σε ένδειξη απέχθειας. Απέφευγε ν' αντικρύζει την οθόνη της τηλεόρασης. Έσταζε αίμα. Θάνατο. Δεν επρόκειτο ποτέ να

του παρόν συνέντευξη για εκείνες τις δύο γεννήσεις. Το ήξερε. Τα ευχάριστα δεν τους ενδιαφέρουν. Τρέφονται με αίμα οι ψυχανώμαλοι, όπως οι βρυκόλακες. Με τη διαφορά ότι οι βρυκόλακες χαίρουν άκρας ψυχικής υγείας.

Θυμάμαι μια φορά μού είχε πεί κάτι που έμοιαζε με εξομολόγηση. Είχε τα μάτια μισόκλειστα. Δεν φορούσε τα γυαλιά του:

– Ξέρεις, ήμουν άριστος στη Σχολή... πήγαινα για καρδιολόγος. Ωστόσο μια σκέψη δεν έπαψε να με βασανίζει... τι ωραιότερο από το αίσθημα ότι συμμετέχεις ενεργά στον ερχομό μιας καινούργιας ζωής...

Δεν χρειαζόταν να μου αναφέρει το «άριστος». Το είχα ήδη διαπιστώσει. Άριστος... σε όλα. Σπάνιος άνθρωπος –πολύ ευαίσθητος– και εξάαιρετος γιατρός. Λειτουργός με λάμδα κεφαλαίο.

